

L'1 d'octubre, fullejant el diari en un xicotet racó, apareixia una notícia en la que nosaltres érem protagonistes. El Correllengua '97 entrava als nostres pobles. Vall d'Alba, Vilafamés, Coves, Vilanova, Benlloch, Castelló, etc.

En aquesta edició, el Correllengua ha eixit de Perpinyà, i ha recorregut tot Catalunya, fins que ha entrat al País Valencià on, des de Vinaròs fins Guardamar, ha passejat pels nostres carrers. Un camí que ens va conduir a València el 9 d'octubre per la vesprada, on hi havia convocada una manifestació en defensa de la nostra llengua.

Aquest any, no ens enganyem, no hi havia tanta gent com d'altres anys, però el que hi havia és més policia que mai. Al llarg de tot el centre històric de València hi havia un espés i desmesurat cordó policial que controlava tots els carrers, cruïlles, etc. Un dispositiu de seguretat tan fort que fins i tot va alertar un grup de diputats i diputades d'Esquerra Unida, que es van adreçar a la policia per demanar-los tranquil·litat i que no carregaren contra la manifestació.

I quina va ser la resposta dels policies? Van apallissar Glòria Marcos, diputada d'Esquerra Unida a les Corts, el que demostra l'exagerada actuació de les forces que hom anomena de "seguretat" en actes com aquest.

Tot i això, l'important és que la manifestació va conduir la flama del Correllengua pels carrers de València. Una flama que ha mobilitat tot un

poble, tot un país unit per la mateixa llengua, tant si li volen dir català, valencià, balear, (polaco?), etc.

Però vaig a ser sincera, no és per això que he escrit avui. Aquestes paraules com país, pàtria, etc, són buides, no són res. Jo no pretenc ser el

Replegant a torxa

que hom anomena una patriota que lluita pel seu país, i coses semblants. No cal que anem tant amunt, o tant lluny, com vulgueu. Tornem a la realitat, al que és la nostra vida quotidiana.

El Correllengua no és més que un símbol que pretén mostrar la unitat entre els pobles i territoris del nostre voltant. Una unitat lingüística que ara, no sé si deu ser una moda, tothom pretén trencar. És un símbol que ens uneix, no contra res ni ningú, sinó que jo fa per quelcom que és nostre. És molt habitual aquesta frase que diu: "Hostes vindran que de casa ens trauran", així que si volem conservar casa nostra, la nostra

vida de poble, etc, el mínim que podem fer és no deixar aparcats el nostre vehicle de comunicació: la nostra llengua.

Últimament, sembla que la llengua patisca una mena d'arrest domiciliari, o llibertat vigilada. El govern de Zaplana permet que la major part de la gent parlem valencià (ara per ara açó encara no és un delicte), fins i tot permet que a la Universitat es donen classes, per exemple, de matemàtiques i medicina en valencià. Però el que no vol admetre, millor dit, el que nega és que quan parlem amb una persona de Tortosa, Barcelona, Manresa, Lleida, Andorra, Alzira, Perpinyà, etc, ens puguem entendre, i que

Entrant-la cap al poble